

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bou Angela în numele inculpaților, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2015, în cauza penală în privința lui,

Farîmă Ivan xxxxxx, născut la xxxxxx, originar în r-nul. xxxxxxxxx și domiciliat în xxxxxxxxx

Harcomița Mandalina xxxxxx, născută la xxxxxx, originară și domiciliată în xxxxxx

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 12.03.2013 - 10.04.2014;

Instanța de apel: 12.05.2014-27.02.2015;

Instanța de recurs: 11.12.2020 -03.03.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 10 aprilie 2014, Farîmă Ivan și Harcomița Mandalina, învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, au fost achitați pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Farîmă Ivan și Harcomița Mandalina se învinuiesc de faptul, că în luna iunie 2012, data și ora exactă nefiind stabilită, în satul xxxxxx, raionul xxxxxx, urmând scopul exploatării prin muncă, servicii forțate și practicării cerșetoriei de către un copil, acționând împreună și prin înțelegere prealabilă, prin înșelăciune, au răpit-o minora xxxxxxxxx născută la xxxxxxxx, pe care cu un automobil de model neidentificat au transportat-o în orașul Hîncești, la domiciliul acestora, unde au adăpostit-o.

În continuare, acționând împreună și prin înțelegere prealabilă, cu amenințarea aplicării violenței și aplicarea violenței fizice și psihice, manifestată prin maltratarea cu mâinile și alte obiecte inclusiv și cuțit, înfrângându-i rezistența fizică și folosindu-se de starea de neputință de a opune rezistență, profitând de vulnerabilitatea minorei xxxxxxxxx, au privat-o de libertate în domiciliul lor din orașul xxxxx, str. xxxxxxxx, unde contrar voinței acesteia, au impus-o să îndeplinească diferite lucrări la domiciliu cum ar fi grija de copii

acestora, spălarea rufelor, după care au impus minora xxxxxxxx să cerșească prin orașul Hâncești în interesele sale, adică să ceară cu stăruință de la persoane străine bani și alte bunuri materiale după care o deposedau de toate bunurile acumulate. În așa mod, victima xxxxxxxx, aflându-se în orașul Hâncești în condițiile menționate, care determinau situația sa de vulnerabilitate a fost supusă exploatării prin muncă, servicii forțate și practicarea cerșetoriei până în luna decembrie 2012, după care a reușit să fugă.

Astfel, acțiunile inculpaților Farîmă Ivan și Harcomiță Mandalina au fost încadrate în baza art.206 al.2 lit. a) și c) Cod penal, „*trafic de copii, adică, transportarea și adăpostirea unui copil, în scopul exploatării prin muncă, servicii forțate și practicării cerșetoriei, însoțite de aplicarea violenței fizice și psihice, de profitare de abuz de autoritate sau de situația de vulnerabilitate a copilului*”.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Hâncești, Ureche Lilia, care a solicitat casarea totală a sentinței Judecătorei Hâncești din 10 aprilie 2014, pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Fărîmă Ivan și Harcomiță Mandalina să fie recunoscuți culpabili în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin.(2) litera a) și c) Cod penal, stabilindu-le o de pedeapsă de 8 ani de închisoare, cu executarea pedepsei într-un penitenciar de tip închis pentru Fărîmă Ivan, iar Harcomiță Mandalina - penitenciar pentru femei, de tip închis.

În motivarea cerințelor sale, apelanta a invocat că:

- instanța de judecată, la aprecierea probelor administrate în cadrul ședinței de judecată nu a ținut cont de gravitatea fenomenului traficului de copii conștientizând că traficul de ființe umane, în diversele lui forme, prezintă infracțiuni periculoase, care duc în mod esențial la încălcarea drepturilor libertăților persoanei, în scopul asigurării aplicării corecte și unitare a legislației privind traficul de copii, având în vedere pericolul social sporit al acestor infracțiuni și pornind de la necesitatea protejării drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor;

- instanța de judecată nu a ținut cont de abuzul de poziție de vulnerabilitate a victimei, în sensul utilizării de către inculpați:

- *a vârstei părții vătămate* ce influența asupra consimțământului persoanei ei, cu atât mai mult că, știind cu certitudine că dânsa e minoră nu au cerut permisiunea unui adult sau cel puțin nu au informat părintele sau un organ abilitat;

- *a stării speciale în care se alia minora:* familie numeroasă, mama biologică decedată, iar tatăl la acel moment concubina cu o altă femeie de origine romă;

- *declarațiile părții vătămate date inițial în ședința de judecată, și ca ulterior, având teama față de inculpați, să fie necesară acordarea ajutorului medical ultimei;*

- martorii apărării audiați în judecată, au confirmat indirect teama părții vătămate pentru a evada sau a anunța organele de resort. Însăși inculpata Harcomiță Mandalina nu a negat faptul că partea vătămată o "*ajuta la realizarea mărfurilor*" în piață întru motivarea prezenței victimei cu cerșitul pe străzile orașului.

- instanța n-a dat apreciere cuvenită declarațiilor martorilor care în unanimitate au declarat că în vara anului 2012, partea vătămată a crescut în familia surorii inculpatului;

- referitor la noțiunea de „adăpostire”, instanța de judecată considerat că partea vătămată, la vârsta sa minoră, la presiunile psihologice și aplicării violenței asupra dânzei, impunerii să cerșească, avea posibilitatea să evadeze, să anunțe organele de drept sau terțe persoane despre starea sa.

- instanța de judecată, nu a apreciat legal și temeinic, mijloacele de probă raportul de expertiză medico-legală nr. 661 din 11.12.2012, prin care s-a apreciat și consemnat vătămrile corporale depistate la partea vătămată, și anume: excoriația buzei gurii de sus, echimoze dintre omoplați care puteau fi provocate de acțiunea unor obiecte dur contondente, cu durata vremii în jur de 5-6 zile. Cicatricile mâinii drepte sunt urme de plăgi care puteau fi provocate de acțiunea unor obiecte dur contondente. În ședințele de judecată stabilindu-se că i-au fost provocate de către inculpați.

- instanța de judecată, greșit a apreciat concluziile specialiștilor din raportul de evaluare psihologică preliminară a părții vătămate din 28.01.2013 cererea de apel efectuat de psihologul Clivadă Alexandru, potrivit concluziei căruia: *„experiența traumatică dobândită de xxxxxxxxx implică atacuri de violență fizică și psihologică, amenințare cu moartea și exploatare prin muncă în cadrul gospodăriei, ceea ce a condiționat un șir de tulburări ale sferei emoționale, relaționale și cognitive.”*

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2015, a fost admis apelul declarat de către procurorul în Procuratura Hîncești, Ureche Lilia, casată sentința primei instanțe, și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Farîmă Ivan și Harcomița Mandalina au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 206 al. 2 lit. a) și c) Cod penal, fiindu-le stabilită pedeapsa penală după cum urmează:

- lui Farîmă Ivan în baza art. 206 al. 2 lit. a) și c) CP - 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

- lui Harcomița Mandalina în baza art. 206 al. 2 lit. a) și c) CP – 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei, de tip închis.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, prima instanță nu a pătruns în esența tuturor probelor administrate, or probele prezentate în susținerea vinovăției inculpaților coroborează între ele și în ansamblu indică la comiterea infracțiunii de trafic de copii de către aceștia.

În acest sens, faptul exploatării prin muncă a minorului a fost confirmat prin însăși declarațiile părții vătămate care a explicat că, *„O impuneau să îngrijească de copiii lor, să le facă de mâncare, mergea și cerea de mâncare, le făcea curat”*. Însăși inculpata Harcomița Mandalina nu a negat faptul că partea vătămată o *„ajuta la realizarea mărfurilor” în piață întru motivarea prezenței victimei cu cerșitul pe străzile orașului*”.

Martorul Olari Olesea fiind audiată a confirmat că, partea vătămată era dezbrăcată, murdară, fuma și plângea. L-a întrebarea ce face acolo, ultima i-a

povestit că, au furat-o țigani, o țineau închisă, nu o hrăneau, o băteau și o puneau să stea cu copii.

Specialistul la direcția de asistență socială Șestacov Angela a confirmat, că fiind audiată partea vătămată a declarat că, locuia în familia unor romi unde a fost exploatată prin muncă, avea grijă de copii.

În acest context, instanța de apel a considerat că partea vătămată, la vârsta sa minoră, la presiunile psihologice și aplicării violenței asupra dânzei, impunerii să cerșească, nu avea posibilitatea să evadeze, să anunțe organele de drept sau terțe persoane despre starea sa, deoarece avea frică de inculpați să nu fie aplicată violența asupra ei, fapt confirmat prin însăși declarațiilor acesteia „*Odată a ieșit, dorind să fugă, însă ei au ajuns-o și au întors-o acasă. Când inculpații discutau despre faptul ca să plece în Ucraina și au întrebat-o și pe ea dacă dorește să meargă. A răspuns afirmativ deoarece îi era frică să spună că nu vrea, iar a doua zi a plecat de la ei*”.

Suplimentar, instanța de apel a menționat că faptul torturii minorei a fost confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr.xxx din xxxxxx, prin care s-a apreciat și consemnat vătămarile corporale depistate la partea vătămată, și anume: „*excoriația buzei gurii de sus, echimoze dintre omoplați care puteau fi provocate de acțiunea unor obiecte dur contondente, cu durata vremii în jur de 5-6 zile. Cicatricile mâinii drepte sunt urme de plăgi care puteau fi provocate de acțiunea unor obiecte dur contondente. În ședințele de judecată stabilindu-se că i-au fost provocate de către inculpați*”.

Mai mult ca atât, concluziile specialiștilor din raportul de evaluare psihologică preliminară a părții vătămate din 28.01.2013 efectuat de psihologul Clivadă Alexandru, potrivit concluziei căruia: „*experiența traumatică dobândită de xxxxxxxx implică atacuri de violență fizică și psihologică, amenințare cu moartea și exploatare prin muncă în cadrul gospodăriei, ceea ce a condiționat u-n șir de tulburări ale sferei emoționale, relaționale și cognitive*.”

Totodată, instanța de apel a mai remarcat că, circumstanțele și probele enunțate, explică faptul schimbării declarațiilor părții vătămate în ședința instanței de apel, precum că benevol s-a aflat la inculpați, care nu au maltratat-o și nu au impus-o să cerșească, aceste declarații fiind apreciate critic, or, este evident, că partea vătămată, aflându-se într-o stare de vulnerabilitate, fiind influențată de inculpați să-și schimbe declarațiile.

La fel, instanța de apel a reținut că, din declarațiile părții vătămate se constată, că până în vara anului 2012 pe inculpații Harcomița Mandalina și Fărîma Ivan nu i-a cunoscut, ulterior a fost impusă, de aceștia să spună la toți că este nepoata, sau sora inculpatei Harcomița Mandalina.

În aceste condiții, instanța de apel a notat că, declarațiile părții vătămate la urmărirea penală sunt veridice, coroborate cu alte probe, date în prezența pedagogului, psihologului, iar temei de a nu le crede instanța de apel nu a identificat.

Continuând ideea expusă, instanța de apel a conchis, că prin acțiunile sale intenționate inculpații Farîmă Ivan și Harcomița Mandalina au săvârșit infracțiunea, prevăzută în baza art. 206 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, trafic de

copii, adică, „transportarea și adăpostirea unui copil, în scopul exploatării prin muncă, servicii forțate și practicării cerșetoriei, însoțite de aplicarea violenței fizice și psihice, de profitare de abuz de autoritate sau de situația de vulnerabilitate a copilului” și care a fost dovedită prin declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor, materialelor examinate în ședința instanței de apel.

Pe această linie de considerente, instanța de apel a admis apelul acuzatorului de stat, încadrând acțiunile inculpaților în baza art.206 alin.(2) lit. a) și c) Cod penal, Cod Penal.

Cu referire la chestiunea numirii pedepsei inculpaților Farîmă Ivan și Harcomița Mandalina pentru comiterea infracțiunilor încriminate, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75, 78 al.1 Cod penal.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a ținut cont de scopul pedepsei penale, de gravitatea infracțiunii săvârșite, că infracțiunea comisă de inculpații *Farîmă Ivan și Harcomița Mandalina*, face parte din categoria celor deosebit grave, de persoana celor vinovați care nu sunt angajați în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog, psihiatric, de consecințele infracțiunii, de comportamentul inculpaților care nu au recunoscut vina și se caracterizează satisfăcător, *ambii au comis anterior infracțiuni, antecedentele penale fiind stinse.*

Astfel, ținând cont de prevederile art.7,61,75 Cod penal, instanța de apel a considerat că corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă cu stabilirea unei pedepsei penale sub formă de închisoare, în limitele prevăzute de lege pentru infracțiunea comisă, considerând-o una echitabilă, care ar duce la corectarea inculpaților și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, în raport cu cele săvârșite.

Instanța de apel a reținut, că pedeapsă stabilită inculpaților Farîmă Ivan și Harcomița Mandalina va răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art.61 alin.(2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

La acest capitol, instanța de apel a remarcat că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

5. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la 24 martie 2015 a fost atacată cu recurs ordinar la data de 26 noiembrie 2020 de către avocatul Bou Angela în numele inculpaților, care invocând incidența pct. 6, 12 a dispozițiilor alin. (1), art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2015.

În motivarea cerințelor sale, recurenta a invocat că:

- instanța de apel, condamându-i pe Fărîmă Ivan și Harcomița Mandalina nu și-a motivat soluția, nu a dat apreciere probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești, nu a eliminat contradicțiile existente.

- declarațiile părții vătămate, care pe întreg procesul de judecată au fost schimbate, instanța de apel le-a dat o apreciere eronată, punându-le la baza condamnării acestora.

- declarațiile părții vătămate minore xxxxxxxx date în cadrul urmăririi penale cu privire la constatarea faptei prejudiciabile, ulterior în ședințele de judecată au fost contradictorii, iar unele inventate de către aceasta, respectiv decizia instanței de apel este bazată doar pe presupuneri.

- principala și substanțiala dovadă care poate fi pusă la baza hotărârii de condamnare în acest caz sunt declarațiile părții vătămate. Restul probelor au fost dovezi indirecte, care nu au putut duce nemijlocit la condamnarea inculpaților.

- soluția de condamnare a fost întemeiată în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate xxxxxxxx care, pe parcursul procesului penal, nu au fost certe și consecutive, trezind astfel și dubii rezonabile asupra obiectivității lor.

- declarațiile părții vătămate minore xxxxxxxx din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor nu dovedește nici existența faptei infracționale de trafic de copii și nici vinovăția cet.Fărîmă Ivan și Harcomița Mandalina de comiterea infracțiunii imputate, și anume nu dovedește faptul transportării și adăpostirii unui copil, în scopul exploatării prin muncă, servicii forțate și practicării cerșetoriei în luna iunie 2012.

- mama vitregă a părții vătămate, Feraru Tatiana, a menționat că xxxxxxxx se ducea deseori în ospetie la Ivan Fărîmă și Harcomița Mandalina, îi plăcea să stea la ei. A mai declarat, că partea vătămată obișnuia să dispară de acasă, stând la diferite familii. La fel, când xxxxxxxx dispărea nu se adresa la poliție, deoarece cunoștea obișnuia acesteia și în timp de 1- 2 săptămâni revenea. În toamna anului 2012 xxxxxxxx i-a spus că se va afla la familia lui Ivan Fărîmă. Periodic mai venea acasă, după care pleca din nou la ei.

În așa mod, n-au fost administrate probe care ar demonstra direct sau indirect că inculpații au contribuit la transportarea și adăpostirea unui copil în scopul exploatării prin muncă, servicii forțate și practicarea cerșetoriei.

- procurorul, stabilind că partea vătămată face declarații contradictorii, invocând faptul că a fost influențată de persoane la depunerea declarațiilor, n-a dispus verificarea conform prevederilor art.274 Cod procedură penală, a acestor declarații.

- probele administrate în cadrul dosarului, cum sunt declarațiile martorilor audiați, confirmă doar faptul, că presupusa parte vătămată a crescut în familia surorii inculpatului, Fărîmă Nina, plecarea sa de acasă era ca o normă, atașamentul ei față de inculpați fiind condiționat în cea mai mare măsură de condițiile precare în familia sa biologică în raport cu condițiile de trai oferite în familia inculpaților. Astfel, se observă concluzia privind existența unei voințe liber exprimate de partea vătămată privind rămânerea sau plecarea acesteia de la domiciliul inculpaților.

- instanța de apel, în decizia sa, prin care i-a recunoscut culpabili pe cet.Fărîma Ivan și Harcomița Mandalina, și-a întemeiat hotărârea de condamnare inclusiv, pe declarațiile martorilor Baci Nicolae, Țugulea Ana,

Feraru Tatiana și Filipciuc Larisa, care n-au fost audiați în instanța de apel, dar au fost verificate declarațiile acestora prin citire.

- instanța de apel nu a respectat prevederile art. 414 alin. (6) Cod de procedura penală, care prevede că, instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința judiciară a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

6. În temeiul art. 431 alin. (1), pct. 1¹ Cod de procedură penală, procurorul, a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru netemeinicia recursului ca inadmisibil, considerând corecte constatările instanței de apel în parte stabilirii pedepsei.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal constată că acesta este inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este declarat peste termen.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, termenul de atac cu recurs a deciziei instanței de apel este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Sub acest aspect se atestă că, potrivit materialelor dosarului, dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2015, a fost pronunțat la 27 februarie 2015 în prezența inculpaților Fărîmă Ivan și Harcomița Mandalina și a apărătorului acestora Burduja Victoria, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată din instanța de apel (f.d. 63, vol. II), fiind menționat că pronunțarea integrală a deciziei va avea loc la data de 24 martie 2015.

Tot din procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din 24 martie 2015 (f.d. 63, vol. II) se constată că, la data stabilită, în prezența procurorului, a fost pronunțată decizia motivată.

Tot din materialele dosarului se constată că copia deciziei motivate, a fost expediată inculpaților Fărîmă Ivan și Harcomița Mandalina și a apărătorului acestora Burduja Victoria, fapt confirmat prin scrisoare de expediere a deciziei motivate (f.d.80, vol. II), ordine în care, se prezumă că inculpații au cunoscut despre soluția pe caz, or aceștia au participat la toate ședințele de judecată în cadrul examinării cauzei în Curtea de Apel.

În continuare, Colegiul penal menționează că, avocatul Bou Angela în numele inculpaților a declarat recurs ordinar împotriva deciziei adoptate la caz, la data de **27 noiembrie 2020**, fapt confirmat prin ștampila cu numărul de înregistrare a Curții Supreme de Justiție.

Așadar, Colegiul penal specifică faptul că pentru inculpații Fărîmă Ivan și Harcomița Mandalina termenul de atac prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, se calculează începând cu data de **25 martie 2015**, adică a doua zi după pronunțarea deciziei motivate, ținând cont de dispozițiile art. 231 alin. (3), (5) Cod de procedură penală și expiră la **27 aprilie 2015**.

Prin urmare, recursul avocatului Bou Angela în numele inculpaților declarat la 27 noiembrie 2020 nu se încadrează în termenul limită prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, fiind depus peste 4 ani.

La acest capitol este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală, nu prevede repunerea în termen a recursului ordinar, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate.

Totodată, Colegiul penal menționează, că art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prescrie expres că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen. Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut și are un caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Mai mult, Colegiul penal notează că, o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul articolului 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea apelului/recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza, în acest mod, principiul securității raporturilor juridice.

În hotărârea CtEDO pronunțată în cauza Ponomariov vs Ucraina (03 aprilie 2008) Curtea Europeană a notat că, deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe noi descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

De asemenea, Colegiul penal reține și jurisprudența CtEDO în hotărârea pronunțată în cauza Bodiu vs. Republica Moldova din 18 iunie 2019 (cererea nr. 7516/10), în care Curtea a statuat că admiterea cererii de recurs după o perioadă de timp considerabilă și în absența oricărei explicații plauzibile cu privire la motivul pentru care partea s-a aflat în imposibilitate de a se adresa mai devreme, s-a soldat cu ignorarea unui întreg proces judiciar, și în consecință s-a constatat încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6§1 CEDO.

Prin urmare, în conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursul ordinar al avocatului Bou Angela în numele inculpaților Fărîmă Ivan și Harcomița Mandalina este declarat peste termen, urmează a fi dispusă inadmisibilitatea acestuia.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bou Angela în numele inculpaților, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2015, în cauza penală privindu-i pe *Farîmă Ivan xxxxx*, *Harcomița Mandalina xxxxxx* ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **02 aprilie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda